

Công Chúa Ái Nữ Dong I

Contents

Công Chúa Ái Nữ Dong I	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	9
5. Chương 5: Phiên Ngoại 01	12
6. Chương 6: Phiên Ngoại 02	14

Công Chúa Ái Nữ Dong I

Giới thiệu

Thể loại: Bách hợp, hiện đại Editor: Samantha Nhân vật chính: Tang Linh x Diệp Nại Có một câu chuyện xưa giữa Diệp Nại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-ai-nu-dong-i>

1. Chương 1

Vào mùa xuân, cây anh đào trong sân trường nở rộ, bị gió nhẹ nhàng thổi một cái liềm rơi đầy trên vai người qua đường. Mang theo lờ mờ màu sắc cổ tích khiến người ta cảm thấy mộng mơ. Sân trường đều đang đắm chìm trong sắc xuân thanh nhã mang hương vị ngọt ngào. Giống như cái tên học viện Anh Hoa này, làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc.

Dưới tán cây anh đào, Diệp Nại thủy chung đều cau mày, mơ hồ mà nói trên khuôn mặt xinh đẹp đến cùng là bi thương hay là im lặng. Trong nháy mắt gió thổi qua, Diệp Nại ngẩng đầu, có một cánh hoa anh đào rơi trên gương mặt của nàng, giống như người họa sĩ vô tình vẽ lên trên bức tranh một nét, nhẹ nhàng ôn nhu. Nét mặt của nàng trong nháy mắt đột nhiên trở nên có chút nhu hòa, trên khuôn mặt vẫn còn đang cau mày hiện lên một nụ cười nhàn nhạt. Sau đó, khuôn mặt chuyển đi, một lát sau đối với vẻ mặt khấn trương của nam hài đang đứng trước mặt mà nói rằng: "Nếu như người gặp được nàng, người sẽ không thích ta nữa..."

Nam hài đột nhiên kích động kêu lớn lên: "Không đâu!! Ta vĩnh viễn đều sẽ thích Diệp Nại!! Cho nên, mong người hãy hẹn hò cùng ta."

Gió đột nhiên nổi lên rất lớn rất lớn, rất nhiều cánh hoa anh đào bay trong gió. Trong sân trường dần dần trở nên náo nhiệt. Cuối cùng, không biết là ai, đột nhiên hô lên một tiếng.

"Công chúa tới!"

Nam hài phát hiện rất rõ ràng, khuôn mặt của Diệp Nại trong một khắc trở nên rất khó coi, nụ cười nhàn nhạt rút về, vẻ mặt trở nên bối rối, đau khổ, rồi lại mang theo một sự bất đắc dĩ vĩnh viễn không thể lý giải được, thậm chí còn có một chút... Vui mừng. Thế nhưng, khi nam hài còn chưa lý giải xong thì nàng lại

rất nhanh nở ra một nụ cười, đó là một nụ cười rất thê lương, thê lương đến nỗi khó có từ nào nói rõ được, thê lương đến nỗi làm cho người ta cảm thấy xung quanh cây anh đào đều là sự lạnh lẽo. "Ta phải đi, bằng không nàng lại đòi hỏi." Diệp Nại nói.

"Diệp Nại? Người đợi đã, ta vẫn còn chưa nói xong..." Đưa tay bắt lấy nhưng lại không bắt được, nam sinh lo lắng đuổi theo hướng Diệp Nại chạy tới, sau đó bị vây ở giữa đám đông, nam hài rất cuộc thấy được, người mà Diệp Nại nói đến – Công chúa học viện, Tang Linh.

Tóc dài đen nhánh bay trong gió, nụ cười hoàn mỹ, đồng phục thật dài, khuôn mặt quyến rũ tinh tế. Trong một khắc nhìn thấy công chúa, nam hài đột nhiên đỏ mặt, trái tim bắt đầu nhảy lên liên tục, hấn dùng tay đè lại nơi ngực trái, muốn xác định bản thân còn tồn tại trên thế giới này hay không, sững sờ nhìn thân hình công chúa. Hóa ra, công chúa học việc đúng là giống như mọi người bàn tán, xinh đẹp đến đoạt hồn người.

Đột nhiên, hấn kinh hỉ phát hiện công chúa đang nhìn về chỗ của hấn, sau đó, càng khiến cho tim của nam hài đập không ngừng chính là công chúa hướng về nơi hấn đang đứng nở ra một nụ cười xinh đẹp quyến rũ.

Nam hài vào lúc đó, trong đầu của hấn chỉ suy nghĩ một điều duy nhất: Vô luận là dùng thủ đoạn gì, để tiện cũng được, đều muốn đem nàng ở lại bên cạnh mình. Cho dù, có làm cho hấn buông bỏ toàn bộ thế giới, cũng không có vấn đề gì."Làm sao vậy?" Phát hiện nam hài bên cạnh có chút kỳ quái, Diệp Nại có hơi lo lắng nhìn hấn, nhẹ giọng hỏi. Nam hài lập tức cũng mất tự nhiên lảng tránh ánh mắt của nàng, nhìn sang một bên, không thêm trả lời lại.

Diệp Nại nhìn theo hướng nhìn của nam hài, nụ cười của Tang Linh ở trong đám đông có vẻ đặc biệt chói mắt. Một đoạn thời gian rất ngắn sau đó, Diệp Nại buông mắt, cuối cùng, trên khuôn mặt của nàng nổi lên nụ cười hiểu rõ tất cả, "Là vì thế a, người đã thấy nàng..."

"Ta..." Nam hài nghẹn đỏ mặt, lại không biết phải nói gì.

Nếu như người nhìn thấy nàng, người liền sẽ không thích ta nữa... Hóa ra, ý của nàng là như thế này sao?? Nhưng bản thân rõ ràng đã bảo đảm qua sẽ vẫn thích nữ sinh trước mắt nhưng giờ đây không có cách nào làm được.

"Đúng, xin lỗi..."

"Không có gì." Giọng nói vẫn luôn nhu hòa, giống như bốn phía của cây anh đào nở rộ xinh đẹp. Diệp Nại bắt đầu nở nụ cười, nụ cười trên mặt rực rỡ đến chói mắt, nàng lắc đầu, dùng ngữ khí bình thản ôn hòa nói rằng: "Ta đều đã quen rồi."

Tang Linh trong đám đông lộ ra một nụ cười hoàn mỹ đột nhiên hướng về phía bên này vươn tay ra, giống như từ bên này đang kêu mời ai đó đến, nụ cười trên mặt vẫn như lúc ban đầu, phong hoa tuyết nguyệt. Nam hài vừa mừng vừa sợ, quả thật khó mà tin được sẽ có chuyện tốt đẹp như vậy. Nàng đang gọi hấn sao? Nàng là gọi hấn sao!! Hấn đưa chân ra, đang chuẩn bị hướng công chúa mà đi đến thì lại nghe được giọng nói trầm thấp của Diệp Nại nói rằng: "Nàng đang gọi ta, xin lỗi, ta phải đi."

"Người, người đang nói bậy cái gì..." Nam hài vẫn còn chưa kịp nói xong thì kinh ngạc nhìn Diệp Nại hướng đoàn người đi một mạch tới. Mà hấn, không làm gì, cũng không có nói gì. Nụ cười kia, đều không phải là công chúa cho hấn sao? Vì sao? Đều không phải?

"Công chúa." Như trước cúi đầu, Diệp Nại đi tới bên cạnh công chúa, hèn mọn đứng ở trước mặt công chúa, chịu đựng ánh mắt dị dạng từ trong đám đông phóng đến.

Tang Linh chỉ là mỉm cười nhìn Diệp Nại một cách tà mị, cũng không nói gì, lúc sau không lâu, nàng vươn chân trái hướng về phía Diệp Nại.

Mọi người vây quanh các nàng với một vẻ mặt xem kịch vui nhìn Diệp Nại, cùng đợi chuyện kế tiếp mà bọn họ đã biết trước. Sau đó, bọn họ thấy Diệp Nại không có gì phân trần liền quỳ gối trước mặt công chúa, tự động vì công chúa cột lại dây giày bị lỏng. Chính là hành động này, mỗi ngày mỗi ngày, sẽ trình diễn ở trong học viện Anh Hoa, chưa bao giờ dừng lại.

Trong đám người lập tức liền có người bắt đầu nghị luận.

"Quả nhiên là như vậy, thật đúng là hình ảnh vô cùng cân xứng a."

"Diệp Nại lại vô sỉ theo sát bên cạnh công chúa như thế à!"

"Giống như một tiểu cầu nha."

"Ngay cả quần áo mặc đều là của công chúa ban cho."

"Đáng ghét, cô ta ngay cả quần áo cũng không có sao? Ngay cả quần áo đều mua không nổi à."

"Nếu như ta là công chúa, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng đau khổ."

"Thật sự là nữ nhân không biết xấu hổ."

"..."

"..."

Chết lặng, chuyện như vậy xảy ra đích thực nhiều lắm, cho nên không muốn phản ứng, cho dù phản ứng cũng không hiệu quả, không có bất kỳ ý nghĩa gì. Không nghe, không nhìn, không lo, chỉ có như vậy mới không khổ sở.

"Móc khóa trên cặp cửa người." Tang Linh nói giống như ma quỷ vang lên trên đỉnh đầu của Diệp Nại. Người đẹp khẽ nở nụ cười: "Người mua lúc nào?"

Lại muốn tới rồi sao? Lại muốn xảy ra sao? Chuyện đó thật là chuyện đáng sợ.

Sợ hãi muốn lui về phía sau, rồi lại phải trả lời câu hỏi của đối phương nên thân thể run lên, nhỏ giọng hèn mọn hồi đáp: "Hôm qua, ngày hôm qua...Lúc về nhà, ở ven đường thấy được, bởi vì rất thích...Cho nên mới mua về."

"Thế nhưng, làm sao bây giờ đây? Ta dường như rất thích móc khóa trên cặp cửa người."

Diệp Nại như trước quỳ trên mặt đất, vẫn như trước không ngẩng đầu lên, chỉ là giống như cũ dùng giọng nói có chút run rẩy hồi đáp: "Cái này không phải vật gì đáng giá, nếu công chúa thật sự thích, ta sẽ mua rất nhiều về cho người..."

"Thế nhưng ta muốn bây giờ, hơn nữa nhất định phải là móc khóa trên cặp cửa người...Diệp Nại, người nói nên làm cái gì bây giờ đây?"

Lúc gần như suy nghĩ không có tác dụng gì, Diệp Nại tháo móc khóa trên cặp xuống, cung kính nâng đến trước mặt của công chúa, nhỏ bé hèn mọn nói: "Nếu như công chúa thích, xin mời nhận lấy nó, ta thật sự rất muốn, rất muốn đem vật nhỏ đưa cho công chúa. Xin công chúa nhận lấy nó." Bởi vì rất thích nên mới mua về, nhưng luôn phải một lần lại một lần như vậy chấp tay nhường người, không cam lòng nhưng cũng không thể tránh được.

"A...Ta cũng không muốn nợ người thứ gì." Công chúa tùy ý đem móc khóa quý giá trên cặp sách không biết từ lúc nào tháo ra, ném xuống đất. Nàng tiếp nhận móc khóa trên tay Diệp Nại, khẽ bật cười: "Diệp Nại. Người, hình như lại có bạn trai, thật tốt a..."

Đoàn người nghênh ngang rời đi, chỉ có Diệp Nại vẫn như trước quỳ ở đây, không đứng dậy. Dưới tàng cây anh đào cao to, nàng vẫn đều cúi đầu, thời gian rất dài rất dài sau đó, mới nghe được nàng nhỏ non tự nói. "Nếu như công chúa không khéo lại thích phải nam hài ta thích, thì mang đi đi, dù sao thì...Hắn không hề thích ta."

Vốn dĩ song quyền vẫn còn nắm chặt thì giờ đây đã thả lỏng. Diệp Nại không nói thêm nữa, trái lại hướng về phía nơi Tang Linh đi tới mà bước theo sau. Cuộc sống như vậy, lúc nào mới có thể kết thúc? Lúc nào mới đến phần cuối cùng? Người thích quần áo ta mặc, tiếp theo đó là trao đổi, giống như bây giờ, ta phải tiếp nhận. Người thích bạn trai của ta, tiếp theo đó là cướp đi, ta không thể tránh được. Chỉ cần là thứ ta thích, đến cuối cùng đều sẽ bị người cướp mất, mà ta lại chỉ có thể đứng nhìn như vậy...Những ngày này, lúc nào mới có thể kết thúc? Lúc nào, ta mới có thể thoát khỏi cái lồng của người?

2. Chương 2

Cây anh đào đã bắt đầu héo tàn, mùa xuân vô thanh vô thức đến lại vô thanh vô thức đi, trước kia trên cây anh đào mọc đầy lá mới, xanh xanh nhạt nhạt, nên chuyện thay mới đều yên lặng không một tiếng động, chỉ là cuộc sống như vậy lại không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Không cần quay đầu Diệp Nại có thể biết, công chúa ngồi ở bên cạnh đang nhìn mình, lại muốn gì nữa đây? Lại muốn từ trên người của nàng lấy đi cái gì đây? Trên người nàng, tất cả đồ vật đều là đồ trao đổi của công chúa, đã không còn có thứ thuộc về chính mình. Mỗi một lần như vậy, bạn trai của nàng thường khi nhìn thấy công chúa chưa đến một ngày thì tất cả đều bị đoạt đi rồi, mỗi một lần đều luôn như thế này, vì sao vậy? Vì sao lại phải đối xử với nàng như vậy? Nàng làm sai cái gì sao? Hay bởi vì mình là hầu gái của nàng sao? Bởi vì nhà nàng đều là người hầu của công chúa sao? Cho nên mới đối xử với nàng như thế sao? Thế nhưng, ngay cả khi như vậy, thì mình cũng có tôn nghiêm của mình a! Như vậy...thật sự... hơi quá đáng...chịu không nổi, nàng chịu không nổi, cứu nàng! Ai có thể tới cứu nàng!

Một tờ giấy vo tròn cứ như vậy mà lăn đến trước mặt Diệp Nại, bên trong là chữ viết của công chúa xinh đẹp:

Ta đã nói rồi, chỉ cần là đồ của người, ta đều sẽ đoạt lấy, đều sẽ thuộc về ta. Cho dù, một chút yêu thích ta cũng không có.

Cho dù một chút yêu thích cũng không có sao? Nếu không thích, vậy vì sao lại phải làm như vậy? Làm như vậy, đến cùng là có gì vui? Loại chuyện làm cho người ta đau khổ này, đến cuối cùng lại nhường công chúa, có gì vui mà đáng nói?

"...Bạn trai mới của người, thật sự là không thú vị a! Nếu như người vẫn còn muốn hắn thì nhạt về đi. Ta từ bỏ."

"..." Nhạt về đi? Vì sao? Vì sao lại phải đối xử với ta như vậy...Thật sự rất muốn khóc. Đến tận cùng muốn dần vật ta như thế nào thì người mới cao hứng, mới cảm thấy thỏa mãn?

"Ngày hôm nay người lại muốn ăn cơm hộp sao? Cái thứ buồn nôn này."

Diệp Nại đột nhiên nắm chặt hai bàn tay, cơ thể dường như đều đang run lên, chỉ là đến cuối cùng, nàng vẫn như trước cũng không nói gì. Mà là nhàn nhạt trả lời: "Vâng, cơm trưa của công chúa đã chuẩn bị tốt. Cần ta lánh đi không?"

Công chúa đột nhiên quay đầu đối diện Diệp Nại cười khuyh thành, lát sau lại nói rằng: "Không cần, ngày hôm nay ta lại muốn ăn cơm cùng với người."

Lại muốn làm ta nhục nhã như thế nào đây? Người lại muốn, làm ta nhục nhã thế nào...

Diệp Nại quay đầu, không nhìn tới công chúa xinh đẹp phi phàm bên cạnh này, mà nhìn ra ngoài cửa sổ không ngừng ngăn người ra.

Thời điểm cơm trưa, công chúa Tang Linh như trước vẫn là tiêu điểm của toàn bộ căn tin, xung quanh tự nhiên ngồi đầy nam sinh dụng tâm kín đáo.

Đầu bếp riêng đã đem cơm trưa đặt ở trên bàn, thế nhưng công chúa lại không có ý muốn động đũa, chỉ là nhìn chằm chằm Diệp Nại trước mặt.

"Cơm hộp ngày hôm nay của người thật sự đơn giản, Diệp a di không có nguyên liệu sao? Không có nguyên liệu thì có thể bảo nhà bếp đi mua. Đơn giản như thế, thật sự là mắt mắt Tang gia chúng ta, giống như Tang gia khi dễ các người."

Diệp Nại cười, mặt lộ vẻ khó xử: "Ngày hôm nay mụ mụ khó chịu, cho nên cơm hộp là tự tay làm, ta không có làm qua đồ ăn, thiếu dinh dưỡng tự nhiên là không được tốt."

"Tự tay làm? Thật sự tự tay làm sao?" Công chúa đột nhiên có chút thất thố lớn tiếng nói. Đưa tới không ít ánh mắt của người khác.

Diệp Nại đối với biểu tình của công chúa đột nhiên lộ ra không ngớt kinh ngạc, hiển nhiên là rất khó lý giải, tự hỏi có đúng là công chúa lại muốn nghĩ ra phương pháp gì để làm nàng nhục nhã hay không. Có chút sợ, vẫn bị vây trong hoàn cảnh như vậy, vì thế cho nên nàng đối với tất cả phản ứng nho nhỏ của công chúa đều vô cùng nhạy cảm. Nhưng cho dù trong lòng nghĩ như vậy, thế nhưng, bản thân lại trả lời cẩn thận: "Vâng, đúng vậy."

Bị công chúa nhìn chăm chăm như vậy, Diệp Nại có chút xấu hổ, muốn ăn cơm hộp của mình nhưng lại cảm thấy rất không có ý tứ, tay bưng lấy cơm hộp không biết nên làm gì.

"Ta muốn ăn cơm hộp của người."

"?????" Về mặt hoàn toàn không biết thế này là sao, Diệp Nại giật mình nhìn Tang Linh trước mặt.

Công chúa rớt cuộc lên tiếng một lần nữa: "Ngày hôm nay ta muốn ăn một chút đồ ăn bình dân. Cho nên muốn ăn cơm hộp trong tay người. Không muốn cùng ta trao đổi sao?"

"Không phải, đều là ăn không được ngon, bởi vì tay nghề của ta không được tốt." Tuy nói như vậy nhưng Diệp Nại vẫn đem cơm hộp đưa tới trước mặt công chúa.

"Không sao cả, thứ này ta cũng không trông cậy vào nó có bao nhiêu phần dễ ăn. Người cũng chưa từng ném qua đồ ăn ngon phải không? Đồ ăn của ta ngày hôm nay liền thưởng cho người ăn."

Sau khi yên lặng thật lâu, Diệp Nại mới mở miệng nói rằng: "...Cảm tạ công chúa."

"Thật khó ăn!..." "Móc khóa ta đưa cho người, người có mang theo trên người không?"

"Có."

"Vậy là tốt rồi."

Trong căn tin dần dần có thanh âm thảo luận truyền đến.

"Thật là đáng ghét. Ngay cả cơm của công chúa cũng ăn sao?"

"Thật sự! Ta cực nàng đời này nhất định cũng chưa từng ăn qua cơm trưa phong phú như thế."

"Ta cũng đoán như vậy, công chúa cũng thật là, vì sao lại đối với nàng tốt như vậy? Cái gì cũng cho nàng, thật khiến người ta mất hứng."

"Các người biết không? Lần này bạn trai của nàng lại thích công chúa a."

"Vậy cũng khó trách, nếu như là ta, ta nhất định sẽ chọn công chúa a!! Ai sẽ thích người như nàng!"

Đột nhiên, Diệp Nại cảm thấy thức ăn ở trong miệng này, đắng chát đến khó nuốt.

Ông trời, lẽ nào ta vĩnh viễn cũng không thể sao? Không thể kết thúc cuộc sống như vậy.

3. Chương 3

Tin tức như thế nào không lối mà đi, Diệp Nại cũng không rõ lắm, chỉ là thật lâu sau đó, Diệp Nại mới dần dần phát hiện, ngày đó tin mình được tổ tình càng ngày càng tăng nhanh...Chỉ là, chắc hẳn phải là, mỗi một lần mỗi một lần đều như vậy, người từng tỏ tình với mình cuối cùng đều trở thành bạn trai của công chúa. Rốt cuộc, cho dù Diệp Nại biết rõ những người tỏ tình với mình, chỉ là xem mình như một phương tiện để tiếp cận công chúa mà thôi. Mọi thứ bắt đầu, cũng không biết đến cuối cùng là ai nói, chỉ cần cùng Diệp Nại hẹn hò liền có thể được công chúa chú ý đến.

Cuối cùng, Diệp Nại không còn tin tưởng bất cứ kẻ nào nữa, vốn dĩ phải là như vậy, một người lại cứ một người, không tin ai, cũng không được ai tin, cứ như vậy là tốt rồi. Vì sao mình lại còn cần phải đấu tranh? Đến cuối cùng, bất quá chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

"Diệp Nại, xin người hẹn hò cùng ta đi." Đây là lần thứ mấy? Chính nàng cũng không nhớ rõ, một lần rồi một lần lặp lại, vĩnh viễn đều là cùng một kết quả, vĩnh viễn là một vết nhơ không tan biến. Chỉ là lúc này

đây, cũng không biết là vì cái gì, theo bản năng Diệp Nại lại không muốn như vậy, cho dù đến cuối cùng cũng chỉ là một trò cười, cũng tốt.

Dựa vào cái gì mà số phận của ta lại như thế này? Dựa vào cái gì ta lại trở thành bàn đạp cho các người?

"Người muốn hẹn hò cùng công chúa sao? Nếu là như thế, vậy vì sao bản thân người không đi tìm nàng? Người làm như vậy không cảm thấy nhàm chán sao? Không cảm thấy như vậy rất vô sỉ sao?" Nhìn thẳng người trước mặt, thật đúng là một nam sinh rất tuấn tú.

"Ta...Dù sao thì cũng chỉ là đóng kịch mà thôi, nếu giúp ta, ta có thể cho người thù lao tương ứng, người đều không phải thích tiền sao? Người nói, muốn bao nhiêu tiền?"

"Tiền? Người cho là ai cũng đều giống như người sao? Cho dù người khiến cho công chúa chú ý đến, nàng cũng sẽ không thích người, nói đến cùng nàng cũng chỉ là muốn làm cho ta xấu hổ mà thôi."

"Người đừng có nằm mơ!! Người cho người là ai?? Bất quá chỉ là tiểu cầu bên cạnh công chúa mà thôi, thế mà cũng có tư cách nói như vậy!!"

"Cho dù ta là tiểu cầu!! Cho dù ta thấp kém cổ hủ, cũng còn tốt hơn so với các người những người luôn cho là đúng lại không có gì khác ngoài ăn chơi trác táng!!! Ta nói cho người biết! Người cũng nằm mơ đi! Công chúa cũng sẽ không thích ai cả, ai cũng sẽ không thích! Các người, ai cũng sẽ không chạm đến được tình yêu của công chúa!"

Cuối cùng, khi một cánh hoa anh đào rơi xuống, Diệp Nại bỏ chạy, bỏ chạy khỏi trường học, bỏ chạy khỏi biệt viện xa hoa kia luôn vây khốn nàng, bỏ chạy khỏi thế giới nơi mà công chúa tồn tại. Mà ngày đó, không có bất kỳ kẻ nào giúp công chúa buộc dây giày, cũng không có bất kỳ kẻ nào làm cơm hộp giản dị cho công chúa, không có bất kỳ kẻ nào đuổi theo phía sau xe của công chúa, cũng không có bất kỳ kẻ thấp kém nào tống trà đưa nước cho công chúa. Điều không phải không có người nguyện ý làm như vậy, chỉ là vì công chúa luôn cố chấp, không cho phép bất cứ kẻ nào tới gần, cũng không muốn nhận bất kỳ quà tặng của kẻ nào. Ngày đó, bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy công chúa không mỉm cười một lần nào cả."Công chúa."

"Diệp Nại...Vẫn còn chưa tới sao?" Trong lòng luôn có một loại cảm giác, người hầu luôn bị tất cả mọi người xem thường, người hầu luôn bị nàng khi dễ, dường như đã mãi mãi không trở về. Thế nhưng...Làm sao bây giờ đây? Nàng không muốn a, không muốn làm người ấy ly khai a, nếu như có thể, nàng mong muốn để người ấy ở bên cạnh mình mà thôi...

"Vâng...Bổn gia báo cáo là đã đi ra ngoài từ sáng sớm, thế nhưng cũng không đến trường, cũng không có trở lại."

"Ta muốn đi tìm nàng." Đứng dậy, lại bị dây giày vướng chân, suýt nữa té ngã.

"Công chúa?!!" Quản gia lo lắng kêu lên, giúp công chúa, muốn ngồi xuống cột lại dây giày lại cho công chúa. Thế nhưng công chúa lại lui ra phía sau vài bước, về mặt kinh hoàng nói: "Không cần, để như vậy thì được rồi." Ngoại trừ nàng, công chúa không muốn để bất kỳ kẻ nào đụng mình, ngoại trừ nàng làm, công chúa cũng không muốn ăn bất kỳ món ăn gì, ngoại trừ nàng, công chúa không muốn bị nhiều người khác liếc mắt nhìn. Thế nhưng, nàng lại cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết. Ngay cả việc công chúa thích nàng, nàng cũng không biết. Cho dù có làm gì, nàng vẫn không biết!

"Cơm trưa đã chuẩn bị thật tốt, thưa công chúa. Đã muốn ăn chưa ạ?"

"Hôm nay không ăn, về nhà đi."

Bất luận là ở nhà cũng vậy, trường học cũng vậy không có bóng dáng của Diệp Nại, tìm thế nào cũng đều tìm không được. Cuối cùng, cứ tìm điên cuồng như vậy sau ba ngày thì công chúa rốt cục ngã bệnh.

"Công chúa, uống thuốc đi a." Hầu nữ canh giữ ở ngoài cửa, các nàng cho tới bây giờ cũng không dám tiến vào phòng của công chúa, công chúa cho tới bây giờ cũng không để các nàng tiến vào. Cuối cùng là vì sao, ai cũng không biết.

"Không uống, ta muốn ăn cơm hộp"...Trở lại nhanh đi, trở lại nhanh đi, cho dù như vậy người cũng không muốn trở về sao? Cũng không muốn trở về nhìn ta sao? Diệp Nại! Người nhần tâm sao? Người thật sự nhần tâm sao?

Ngoài cửa yên lặng, một thời gian sau rất dài rất dài, nghe được giọng nói không nhanh không vội của quản gia, hẳn trầm ổn nói: "Công chúa, tìm được Diệp Nại rồi."

Vẫn xinh đẹp như trước, làm cho Diệp Nại cảm thấy không cam lòng chính là tuy chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng, tuy không có mặc quần áo xinh đẹp gì cả, tuy khuôn mặt hiện tại của nàng tiều tụy làm người ta khó có thể tin được, thế nhưng công chúa Tang Linh ở trước mặt đây vẫn xinh đẹp như trước đến nỗi làm cho nàng không mở mắt ra được...Không cam lòng, thật không cam lòng, Thượng Đế đều đem toàn bộ điều tốt đẹp dành cho nàng nhưng lại không muốn bỏ thí cho mình một ít nào.

Ngay ở dưới ánh chiều tươi sáng, cho tới bây giờ đều chưa từng khóc Diệp Nại liền rơi lệ, cúi đầu cẩn thận để không cho người khác phát hiện nước mắt của mình. Nàng và mẹ khổ cực như vậy, cuộc sống tầm thường như vậy, Thượng Đế ngay cả tự trọng của các nàng đều dự định cướp đi mất, vì sao? Sao lại không công bằng như thế?

"Diệp Nại..." Công chúa liền phát hiện nước mắt của nàng, hoang mang không biết làm sao. Đừng khóc a! Thế nào cũng được, đừng khóc a!!Diệp Nại rút cuộc ngẩng đầu lên, nàng mỉm cười thê lương: "Nghe nói công chúa muốn ăn cơm hộp, thứ này rất bình thường, cho nên nhà bếp sẽ không chuẩn bị. Có thể nói, may ra ta có thể giúp công chúa làm."

"Ta muốn ăn nhiều một chút."

"Được."

Nhìn Diệp Nại đem cơm nắm thành một khối tròn, đem thức ăn sắp xếp từng chút một, nếu như có thể nói nàng vẫn muốn nhìn như vậy, vẫn tiếp tục nhìn như vậy.

Người không phát hiện sao? Người thật sự không phát hiện sao? Ta chỉ là...Ta...Ta chỉ là...

"Chỉ cần là đồ của người, ta đều muốn đoạt lấy."

Đúng vậy! Muốn cướp về, cũng không biết, thật sự nghĩ như vậy a, cũng vì những thứ đó là của người! Cho nên mới thiết tha muốn như thế a. Muốn trao đổi, cũng vì muốn thấy người mang đồ của ta đưa cho người a!! Thế nhưng, người cái gì cũng không biết, vì sao vậy? Vì sao người cái gì cũng không biết vậy?! Hận người! Hận người cứ cái gì cũng không biết như vậy!! Hận người! Rồi lại rất yêu rất yêu người! Khó có thể kiềm chế, có thể không thờ nhưng không thể không thương người.

Lại nghe được câu nói như vậy, vì sao vậy? Vì sao phải nói như thế vậy? Mình cũng không ghét công chúa, thế nhưng vì sao công chúa lại muốn đối xử với mình như vậy? Vì sao? Vì sao?

"Ăn ngon không?"

Tang Linh ngẩn đầu nhìn Diệp Nại, cẩn thận gạt đầu, cái gì cũng không nói.

Bộ dạng này có một chút nhỏ bé, có một chút giống mình, thế nhưng Diệp Nại không biết vì sao lại có một chút khó chịu, một góc lòng trong nháy mắt giống như bị thất lạc. Không phải như vậy, công chúa trước mặt không phải nhỏ bé nhìn mình như vậy, nàng phải cao ngạo, phải khinh thường nhưng không phải như vậy. "Người không cần như vậy, người là công chúa a, vì sao phải đối với ta như vậy?? Vì sao hiện tại lại phải đối với ta có chút nhỏ bé như vậy?"

Tang Linh khẽ nói: "Bởi vì cảm thấy người muốn ly khai, chỉ cần có thể làm người không ly khai, ta nguyện ý như vậy."

"Bởi vì trên người ta, còn có thứ gì đó người muốn lấy đi sao?"

Lời nói thật sự có chút tổn thương tới công chúa, nàng ngẩng đầu, hỏi: "Cái gì?"

"Chỉ cần là đồ của ta người đều muốn không phải sao? Còn gì đây? Vẫn còn thứ gì mà người muốn lấy đi đây?...Đáng tiếc, ta cho rằng bản thân ta cái gì cũng không có, người còn có thể lấy đi gì đây??...Được rồi, ta còn một cái mạng, công chúa người cũng muốn sao? Nếu như người muốn thì cũng mời đem đi đi. Thế nào? Ta tặng cho người, người không cần trao đổi." Khuôn mặt Diệp Nại đột nhiên trở nên có chút dữ tợn.

"Diệp Nại." Công chúa đau lòng che ngực của mình lại, cứ nhìn nàng như vậy.

Diệp Nại gần như điên cuồng kêu lên: "Người tới lấy đi a! Lấy đi a!! Người còn muốn cái gì?? Cũng tới đây lấy đi a!! Dù sao thì...Dù sao thì...Dù sao thì ta cái gì cũng không có. Cái gì cũng không có..."

Không biết từ lúc nào, công chúa chạy tới trước mặt của Diệp Nại, nàng nhìn khuôn mặt Diệp Nại, vẻ mặt mơ màng mà nhìn, cuối cùng công chúa dùng giọng nói gần như si mê nói rằng: "Người đem chính người cho ta đi! Có được hay không? Ngoại trừ ta, người không được nhìn bất kỳ kẻ nào, không được thích bất kỳ kẻ nào, có được hay không? Mấy chục năm nay, ta cũng rất muốn. Muốn đem bản thân ta cho người, người tiếp nhận có được hay không? Đem người cho ta! Đem người cho ta đi!"

Diệp Nại đột nhiên mở to hai mắt, trong nháy mắt đó, nàng cảm giác được môi của công chúa rơi vào trên môi của nàng, rất ẩm rất ẩm, sau đó công chúa rất nhanh đã đem đầu lưỡi của nàng thăm dò vào trong miệng của mình, hai tay vòng quanh cổ của Diệp Nại, đem nàng đặt ở trên ghế quý phi, khó có thể nhúc nhích. Diệp Nại cảm thấy khó thở, đại não của nàng không có cách nào tạo ra phản ứng gì, chỉ là chịu đựng như vậy. Cuối cùng, thật lâu sau đó, môi của công chúa chậm rãi hạ xuống, mềm mại rơi vào trên xương quai xanh của Diệp Nại, sau khi in vết tích lại tiếp tục đi xuống.

Diệp Nại bắt đầu run rẩy không ngừng, nàng sợ, thật sự rất sợ, phần sau còn có thể xảy ra chuyện gì? Sẽ còn thế nào? Con người của nàng không ngừng co rút lại. "...Mụ mụ...Mụ mụ...Cứu ta...Cầu người cứu ta...Ta rất sợ, thật sự rất sợ..." Nàng bắt đầu khóc không ngừng, lại cũng không có cách nào ngừng.

Nước mắt không ngừng rơi xuống rồi cuộc làm cho công chúa ngừng hôn, nàng rời khỏi môi của Diệp Nại, tổn thương nói: "Cùng với ta thật sự kinh khủng như vậy sao? Vì sao? Bởi vì ta là nữ nhân sao? Cho nên liền cảm thấy ghê tởm sao? Thế nhưng ta còn cách nào khác đây? Ta cũng không có cách nào thay đổi thực tế này a! Người nói ta nên làm gì bây giờ? Từ lúc ở nhà trẻ, ta đã bắt đầu thích người a!! Nhiều năm ngồi cùng bàn như vậy là ngẫu nhiên sao? Bởi vì ta muốn ở cùng người a!! Cho nên mới dùng thân phận là người đầu tư trường học yêu cầu với hiệu trưởng. Bởi vì ta muốn ở cùng người!! Bởi vì trên thế giới này, ta chỉ có thể nhìn đến người. Người không biết sao? Thật sự không biết sao? Diệp Nại...Ta yêu người...Người chấp nhận ta, có được hay không? Người chấp nhận ta! Chấp nhận ta đi!" Môi của nàng bắt đầu hạ xuống, tay nàng bắt đầu cởi quần áo của Diệp Nại.

"...Đừng...Không được...Đừng...Không được...Mụ mụ..."

Vì sao vẻ mặt lại đau khổ như vậy? Đau lòng quá, đau, thật sự đau quá, vì sao phải sợ như vậy? "Diệp Nại." Tuy rằng trước đây vẫn đều đau nhưng ngày hôm nay thật sự đặc biệt đau. "Ta cái gì cũng đều có thể cho người, thế nhưng ta có thể cho người nhưng người lại không muốn..."

Cuối cùng, công chúa vẫn như thế, cái gì cũng không làm, lảo đảo đi vào trong phòng, sau đó vô luận ai gọi cũng không đi ra.

Mà Diệp Nại, chật vật đứng lên, chật vật trốn ra khỏi phòng khách, không trở lại.

Đã lâu không đi ra, toàn bộ Bồn gia đều bắt đầu hoảng sợ nhưng lại quá rõ tính tình của công chúa, cho nên ai cũng không dám đi gõ cửa phòng của công chúa. Diệp Di cũng rất lo lắng, cả ngày đều lộ vẻ u buồn kỳ lạ.

"Tiểu Nại, người đi xem công chúa đi, công chúa chiếu cố chúng ta không ít, đương nhiên Bồn gia không muốn giữ chúng ta lại, nhờ có công chúa, chúng ta mới được ở lại chỗ này. Học phí của người cũng là công chúa giúp người trả, cho nên..."

"Thế nhưng, ta không muốn đi, mụ mụ xin người, đừng bảo ta đi, ta còn không được khỏe, ta còn đang sợ..."

"Diệp Nại..."

"Mụ mụ, ta đáp ứng người, chờ lúc ta suy nghĩ tốt, ta nhất định sẽ đi."

"Xin lỗi, Tiểu Nại...Mụ mụ không nên bức người..."

"..."

Vào buổi chiều, Diệp Nại vùi đầu vào nhà bếp làm tốt cơm hộp, còn đi vào phòng của công chúa. Bởi vì là hạ nhân thấp hèn trong mắt công chúa cho nên Diệp Nại tới bây giờ cũng chưa bao giờ tiến vào phòng của công chúa, đây là lần đầu tiên Diệp Nại đi vào, hơn nữa không có sự đồng ý chấp thuận của bất kỳ kẻ nào.

Trong phòng này, đến cuối cùng có cái gì? Vì sao cho tới bây giờ nàng cũng không để bất kỳ kẻ nào đi vào? Thà tự mình dọn dẹp phòng ốc, cũng không để cho người khác đi vào. Nàng rất muốn biết, hơn nữa biết đâu làm công chúa tức giận, sẽ đuổi mình đi, mình cũng sẽ không đau khổ như thế, biết đâu có lẽ ly khai thế giới của nàng thì đối với các nàng mà nói chính là kết cục tốt nhất.

4. Chương 4

Toàn bộ mọi nơi trong phòng đều là ảnh chụp của mình, đều có đủ loại kiểu dáng: vui sướng có, đau khổ có, mặc chế phục có, không mặc chế phục cũng có tràn đầy trong toàn bộ căn phòng, điều này làm cho Diệp Nại sợ đến nỗi không thể mở miệng, chỉ có thể cứ ngơ ngác đứng ở trong phòng của công chúa như vậy, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm. Sau đó, Diệp Nại cũng thấy được những vật được đặt chính tề trên giá sách, tất cả đều là đồ vật của nàng từ nhỏ đến lớn bị công chúa cướp đi. Lúc này Diệp Nại mới chính thức phát giác, hóa ra cái gì mà Bản thân không hề thích, chỉ là không muốn thấy người có mà thôi tất cả đều là gạt người. Nhiều thứ như vậy, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng vứt bỏ đi.

Móc khóa bị lấy đi không lâu trước đây, hiện tại đang nằm ở trên đầu giường của công chúa, yên tĩnh nhìn mình mỉm cười.

"Vì sao...Phải làm như vậy?" Đột nhiên khóc, lệ rơi không ngừng, lại không biết là vì cái gì...

"Bởi vì muốn, bởi vì yêu người, vẫn yêu mười mấy năm." Công chúa Tang Linh từ trên giường bệnh chậm rãi đứng lên, nâng khuôn mặt tái nhợt quay lại nhìn hầu gái Diệp Nại mỉm cười yếu ớt: "Người cuối cùng cũng đến rồi sao? Ta vẫn đều đang đợi người."

Diệp Nại quay đầu, "Là mục mục bảo ta tới, hai ngày nay người cũng chưa ăn cái gì, người thực sự muốn chết sao?...Ta làm cơm hộp, người có muốn ăn hay không?"

"Ừm!"

"..."

"Diệp Nại, ta thích người."

"...Ta không biết, người không nên nói với ta nữa."

Toàn bộ ảnh chụp trong phòng, khi còn bé có, lúc học cấp hai có, hiện tại cũng có. Hóa ra nàng lại chụp nhiều như vậy.

"Thứ bảy...Ta sẽ đi, cùng đi với bạn trai tương lai của ta. Sau này, sẽ không có người đoạt bạn trai của người...Thế nhưng, Diệp Nại, người phải cẩn thận a! Nhất định phải tìm một người thật lòng yêu người, bởi vì trên thế gian này nhiều kẻ lừa gạt, người sẽ tổn thương. Nếu như vẫn tìm không được, ít nhất có thể tìm ta thay thế, chỉ cần người muốn gặp ta, ta lúc nào cũng sẽ xuất hiện, nếu người không cảm thấy ghê tởm." Cơm nước xong, công chúa hướng về phía Diệp Nại vẽ ra một nụ cười yếu ớt.

"Người đừng nói như vậy, công chúa vĩnh viễn đều là công chúa, công chúa nói chuyện với Diệp Nại vĩnh viễn đều không cần nhỏ bé như vậy. Diệp Nại cũng vĩnh viễn đều là hầu gái của công chúa. Cho dù người đối với ta như thế, ta vẫn không trách người, cũng vĩnh viễn không trách người, chỉ là...Không thể tiếp nhận chuyện như vậy, ta không thể tiếp nhận." Thu hồi hộp cơm, Diệp Nại đi tới cửa đầu cũng chưa từng quay lại, đến trước cửa, nàng nghe thấy giọng nói của công chúa, có chút đau thương, có chút không nỡ mà muốn ôm nàng. "Thứ bảy người đừng tới, bằng không ta sẽ không muốn đi...Ta sẽ lại tổn thương người, chỉ cần ta vẫn không có được người, ta đều sẽ không từ bỏ. Cho nên, đừng làm ta hy vọng, nếu như người đã nói không thích ta." Nếu như người thật sự muốn để ta đi, vì sao lại khóc thành ra như vậy với ta? Người khóc thành như vậy, khiến ta phải làm sao bây giờ? Khiến ta phải làm sao bây giờ?Răng rắc! Cửa phòng bị đóng lại gắt gao. Diệp Nại có chút yếu ớt tựa vào một bên ở trên tường. Đi, công chúa phải đi, mong muốn của nàng sẽ thành hiện thực, nàng có thể rời khỏi thế giới của công chúa, thế nhưng vì sao? Nàng lại muốn khóc? Vì sao? Cảm thấy tất cả xung quanh, đều trống trải như vậy?

Cây anh đào mọc ra lá, hóa ra cây anh đào đều đã héo tàn, đã không còn anh hồng xinh đẹp, còn lại một cái cây đầy xanh tươi. Mùa hè, nhanh đến...

Căn phòng của Diệp Nại và mẹ mẹ là do công chúa chỉ định, bởi vì là do hai người ở cho nên so với phòng của người hầu khác lớn hơn rất nhiều, nội thất bên trong cũng đều tốt vô cùng, trước đây cho rằng, công chúa là muốn mượn điều này sỉ nhục mình cho nên mới làm như vậy, đột nhiên biết được suy nghĩ chân thật của công chúa, cảm xúc liền hoàn toàn thay đổi, suy nghĩ cũng liền bất đồng so với trước đây.

Làm như vậy, cũng bởi vì thích mình sao? Cho mẹ mẹ và nàng đãi ngộ tốt nhất, rõ ràng trong miệng của đám người thấp hèn ở Bồn gia, lại có thể cùng công chúa ngồi ăn chung, những điều này là vì thích sao? Thích sao? Thích sao? Hai nữ sinh, làm sao lại có thể thích được đây? Làm sao có thể đây? Rõ ràng biết không có khả năng ở cùng một chỗ, cũng vẫn thích sao?

"Tiểu Nại, thế nào còn chưa ngủ? Hiện tại buổi tối bên ngoài vẫn rất lạnh, đóng cửa sổ lại đi." Diệp Di vừa sắp xếp giường chiếu vừa cười nói.

Diệp Nại quay đầu lại, một lúc sau nàng rút cuộc vẫn hỏi: "Mẹ mẹ, rõ ràng Bồn gia không đồng ý thu nhận chúng ta... Vì sao sau đó lại đồng ý lưu chúng ta?"

"Đó là yêu cầu của công chúa a, lúc đó Bồn gia chỉ có một người thừa kế là công chúa, thái độ công chúa lại rất mãnh liệt, Bồn gia cũng liền đồng ý." Diệp Di cười, "Bồn gia rất cưng chiều công chúa, hơn nữa dù sao Bồn gia cũng sẽ không để ý việc thu nhận vài người."

"Vì sao công chúa muốn thu nhận chúng ta?" Bởi vì yêu người a! Bởi vì vẫn yêu mười mấy năm... Vì sao? Lời công chúa nói vẫn ở bên tai của nàng, không gạt đi được?

"Cái đó thì không rõ lắm, nói chung, hiện tại có thể ở lại cũng toàn bộ là nhờ công chúa, cho nên phải luôn cảm tạ công chúa a."

Là vì thích sao? Là vì thích sao? Lúc được ở lại đây, cũng là vì người đã thích ta sao? Công chúa.

"Mẹ mẹ, nếu như một người vẫn luôn tổn thương một người khác, thế nhưng đến cuối cùng nàng lại đau lòng nói cho đối phương nàng vẫn luôn thích đối phương, vẫn thích đối phương mười mấy năm, loại này là thích sao? Là yêu sao? Loại này... được gọi là tình yêu sao?..."

Diệp Di trầm tư, "Có lẽ người kia chẳng qua là quá ngu ngốc, tìm không được phương pháp đúng đắn để yêu một người, thế nhưng vậy cũng không thể phủ nhận đó chính là tình yêu a. Tựa như...Tựa như công chúa thích Tiểu Nại, Tiểu Nại cũng thích công chúa. Tuy rằng điều đó không thể so sánh với tình yêu, thế nhưng cũng là tình huống như nhau."

"Không! Không phải!" Diệp Nại đột nhiên kinh hồn lên, nói năng lộn xộn: "Chúng ta không phải, ta, ta tuyệt đối không thích công chúa! Ta, ta như thế nào có thể sẽ thích công chúa đây? Ta, ta ghét công chúa nhất." Diệp Di một lần nữa nở nụ cười mỉm, "Tiểu Nại nếu như nói không thích công chúa, vì sao lại cưng chiều công chúa như thế? Thật sự có rất nhiều chuyện Tiểu Nại vẫn không có khả năng cự tuyệt a. Thế nhưng Tiểu Nại vẫn đều cưng chiều công chúa như vậy, cho dù công chúa buông thả, Tiểu Nại đều vẫn không phải không nói cái gì sao?"

Diệp Nại không nói gì. Cái này, lại là vì sao đây?

"Diệp Di, người ngủ chưa?" Ngoài cửa có hầu nữ nhẹ giọng hỏi.

"Vẫn chưa, có chuyện gì sao?"

"Công chúa muốn ta đem cái hộp này giao cho Tiểu Nại, Tiểu Nại đã ngủ chưa?"

Diệp Di mở cửa, "Vẫn chưa, thật sự cảm ơn người." Hầu nữ cười mà không đáp.

"Mở ra xem đi, là thứ gì đây?"

Một hộp đầy tràn, tất cả đều là ảnh chụp của Diệp Nại. Vẫn có rất nhiều ảnh chụp thật lâu trước đây, lúc đó mình vẫn là tiểu hài tử... Công chúa, người đem tất cả ảnh chụp trước đây của ta đều lấy xuống hết sao? Vì sao? Không phải nói thích ta sao? Người...Hiện tại lại không thích nữa sao?

"Những tấm ảnh này, là chụp lúc nào vậy?" Lúc đó mình vẫn còn nhỏ như vậy, đã tới Bồn gia sao? Mình đã không còn ấn tượng gì. Thế nhưng, ảnh chụp lại ở chỗ công chúa.

"Chính là tấm này!" Diệp Di vui vẻ cầm lấy một tấm ảnh, nở nụ cười: "Lúc đó công chúa còn rất nhỏ, lúc đó là năm ba tiểu học thì phải? Lôi kéo ta âm ỉ, thấy ta không cho ngay lập tức khóc không ngừng, khi đó ta là lần đầu tiên nhìn thấy công chúa khóc, làm ta giật cả mình, nhin không được phải đưa cho nàng."

Diệp Nại cầm lấy tấm ảnh, "Phải không?" Hóa ra, thời điểm đó, người cũng đã thích ta...Thế nhưng, ta đối với người thế nào? Mụ mụ nói...Ta đối với người, là thích sao? Phải hay không phải?

"Tiểu Nại? Người tại sao lại khóc?"

"Ta...Ta không biết, gần đây luôn rất kỳ quái, luôn muốn khóc, cứ muốn khóc. Mụ mụ, ta cảm thấy đau óc mình có bệnh, như thế nào vẫn muốn khóc đây? Ta bị bệnh, thật sự bị bệnh!!! Hức —— ta không nên khóc —— mụ mụ, ta thật sự không nên khóc ——" nước mắt không ngừng lại được. Chuyện này đến cuối cùng lại là vì cái gì?

"Nói như vậy, thật sự kỳ quái a...Công chúa nếu thích như thế, lại vì sao muốn đem những tấm ảnh này trả lại cho người đây? Hiện tại không còn thích nữa sao?"

Hiện tại đã không còn thích nữa sao? Không còn thích? Hóa ra người đã không còn thích nữa rồi sao?

Nước mắt rớt cuộc cuộn trào mãnh liệt khiến cho Diệp Di không thể chịu được, Oa! một tiếng thì ghé vào trên giường khóc liên tục...

Thời điểm sáng sớm, Diệp Nại nhìn ra ngoài cửa sổ thì cây anh đào đã hoàn toàn héo tàn, khẽ nói: Mụ mụ, ta nghĩ ta có một chút thích công chúa, ta nghĩ ta có thể thử thích nàng một chút."

Diệp Di cười, "Vậy sau này công chúa đi cũng phải thường xuyên liên lạc a...Được rồi, hình như công chúa muốn ngày mai đi thì phải? Thời gian thật là nhanh quá..." "Ừm." Hiện tại, ta nên làm cái gì bây giờ? Công chúa, người muốn ta đi tìm người sao? Sau khi ta nói như vậy, người còn muốn ta đi tìm người sao? Hay là, ta nên che đi lỗ tai, mắt nhắm lại, trở nên như không biết chuyện gì xảy ra mặc cho người ly khai? Thế nhưng, người đi thì chính là thế giới này ta cũng không tìm được một người sẽ thích Diệp Nại ngốc nghếch như vậy...Thích Diệp Nại tầm thường như vậy.

Dưới tán cây anh đào trong sân trường, nam hài vẫn như thế nói với Diệp Nại, "Diệp Nại, ta thích người, cùng công chúa không có bất kỳ quan hệ gì."

Trên mặt của Diệp Nại từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ biểu tình gì, đối diện lời nói của nam hài cũng làm lơ, chỉ là nói nhỏ: "Ngày hôm nay, là thứ bảy mà..."

"Diệp Nại, ta thích người, xin hẹn hò cùng ta."

Diệp Nại ngẩng đầu, lộ ra nụ cười châm chọc, "Thích? Nói cho ta biết, người sẽ thích ta bao nhiêu? Bao lâu? Toàn bộ thế giới nhưng người sẽ chỉ nhìn đến một mình ta thôi sao? Người sẽ thích ta mười mấy năm, cho dù cho tới bây giờ ta cũng chưa từng biết đến chuyện đó sao?"

"Diệp Nại."

"Người không thể, thế giới này ngoại trừ nàng thì sẽ không còn ai làm như vậy, sẽ vì Diệp Nại tầm thường mà làm như vậy. Tuy rằng, ngay cả phương pháp đúng đắn nàng cũng không dùng...Cho nên, thứ bảy...Xin lỗi, ta có chuyện quan trọng muốn đi, nếu không đi vậy thì cái gì cũng không còn, ta thật sự sẽ khóc." Nếu như ta xuất hiện, người sẽ không đi nữa, vậy người liền không muốn đi nữa. Nếu như có thể nói, xin đừng tổn thương ta nữa. Tuy rằng, ta còn không biết nên làm thế nào bây giờ, thế nhưng rất muốn nhìn thấy người, rất muốn thử thích người...

Cây anh đào của Bồn gia tất cả cũng đều héo tàn, không còn một đóa hoa nào nữa, công chúa ở trước cổng vẫn như trước xinh đẹp vô cùng. Nam sinh tuần tú đối diện công chúa nói rằng: "Công chúa, xin mỉm cười, nếu người mỉm cười toàn bộ anh đào của thế giới cũng sẽ vì người nở rộ." Dưới tán cây anh đào, nam hài cứ nắm lấy tay công chúa.

"Thế nhưng, đã không còn lý do để ta phải mỉm cười, ta cười không nổi, có lẽ sau này ta cũng sẽ không cười nữa..." Thật sự, không đến tìm ta sao? Thật sự không sao? Cho dù ta xinh đẹp như vậy, ưu tú như vậy, người vẫn sẽ không thích ta sao? Hay bởi vì ta là nữ nhân? Người, thật không công bằng...Mau đến đi...Mau đến đi...Diệp Nại, người đến, ta liền ở lại.

"..." Công chúa ngẩng đầu lên, nhìn một chỗ xuất thần, yên lặng một thời gian dài sau đó, ánh mắt mắt của nàng mê ly, lại ôn nhu làm cho người ta nói không nên lời.

Nam sinh bên cạnh nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn theo hướng nhìn của công chúa, ở nơi đó, có một nữ sinh không cao, nàng không phải rất đẹp, không phải rất quyến rũ, không phải rất thanh tú, cũng không phải rất khả ái nhưng rất ấm áp, ấm áp đến nỗi có thể làm cho bất kỳ kẻ nào cũng đều được hạnh phúc. Cuối cùng, nam sinh nghe thấy được công chúa thấp giọng gọi tên: "Diệp Nại."

"Người đừng đi có được hay không?"

"..."

"Người đừng thích hẳn có được hay không?"

"..."

"Người thích ta có được hay không?"

"..."

"Người cho ta một cơ hội có được hay không? Công chúa xinh đẹp tôn kính."

Sau đó, tất cả mọi người đều thấy trên mặt công chúa đột nhiên hiện ra một nụ cười vô cùng vô cùng xinh đẹp, nụ cười kia đã từng là nụ cười xinh đẹp nhất thế giới của công chúa, rất cuộc lại trở về.

Cuối cùng, nàng hướng đến chỗ Diệp Nại đứng, lại theo thói quen vươn tay ra, giống như mỗi ngày.

Lúc Diệp Nại lại một lần nữa đến gần, công chúa đột nhiên đem nàng ôm vào lòng. Nàng thật ra mỗi một lúc vươn tay ra đều muốn ôm Diệp Nại như vậy. "Không cần cơ hội lựa chọn, ta vẫn không ngừng, yêu người."

Thật lâu sau đó, Diệp Nại ở trong lòng công chúa nở nụ cười tươi vui, vòng tay sau lưng ôm lấy công chúa. "Xin lỗi...Để người đợi lâu như vậy, thế nhưng hiện tại ta nghĩ ta sẽ bắt đầu thử thích người, Tang Linh."

Chính văn Hoàn

5. Chương 5: Phiên Ngoại 01

"Ngày hôm nay là lễ tình nhân của Trung Quốc a." Công chúa sáng sớm ở bên tai của Diệp Nại nói không ngừng, Diệp Nại có một chút không hiểu, quay đầu nhìn công chúa nói: "Ta chưa từng bao giờ trải qua lễ tình nhân." Ngụ ý là Người có thể yên tâm, ta sẽ không nhận quà lễ tình nhân đâu. Sau đó, Diệp Nại lại nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lễ tình nhân đều không phải nữ sinh tặng quà cho nam sinh sao?

Cảm thấy dụng ý của công chúa đại khái không phải thế này, Diệp Nại thật lâu sau đó lại bồi thêm một câu, "Ta sẽ không tặng quà cho bất kỳ ai."

"Ồ kìa??? Không tặng quà sao??? Vì sao Diệp Nại không tặng quà?"

Diệp Nại thật sự phiền muộn?? Lễ nào ý của công chúa không phải như thế sao?? Lễ nào công chúa muốn mình tặng quà cho nam sinh sao?? Ngẫm lại thì thấy rằng không giống sẽ là như vậy, vì vậy càng thêm chắc chắn mà nói: "Thật sự sẽ không, công chúa hy vọng ta tặng quà cho nam sinh sao??"

Công chúa ngữ khí mạnh mẽ nói: "Đó là điều đương nhiên a!!! Chẳng lẽ Diệp Nại mong ta tặng quà cho nam sinh sao??"

Công chúa tặng quà cho nam sinh sao?? Ngẫm lại cũng là chuyện không có khả năng a!!! Bất quá...Diệp Nại lại nghiêm túc suy nghĩ, nếu là chuyện mà công chúa nói ra, nàng dĩ nhiên là phải ngẫm lại thật tốt...Nếu như thật sự xảy ra chuyện như vậy, bản thân sẽ thế nào đây?

Thật lâu sau, Diệp Nại nghiêm túc hồi đáp: "Nếu như công chúa thật sự làm như vậy, ta sẽ không ngăn cản bởi vì công chúa nhất định thật sự vô cùng thích người nam sinh đó nên mới làm như vậy, thế nhưng ta nghĩ ta sẽ khóc, ta thật sự sẽ khóc. Công chúa, cho nên dù cho người thật sự tặng quà cho nam sinh thì ngàn vạn lần đừng cho Diệp Nại biết."

*Aw ~ Tiểu Nại thật là một cái tiểu bạch thụ đáng yêu a

Công chúa cười rất đắc ý: "Thật à?? Vậy Diệp Nại hiện tại cực kỳ rất thích ta à!!!"

"Ừm!!! Ta cũng cảm thấy vậy."

Dường như là không ngờ Diệp Nại sẽ thẳng thắn như vậy, khuôn mặt của công chúa rất không được tự nhiên mà đỏ lên. Thanh âm rầu rĩ nói: "Cái đó... Vẫn là nhanh đến trường đi..."

"Được!!" Từ lúc biết được tâm ý của công chúa thì phát hiện công chúa thật sự đột nhiên thay đổi rất nhiều, đối với mình rất tốt làm cho mình cảm giác có chút không được tự nhiên.

"Chờ một chút." Thời điểm lên xe, Diệp Nại cúi người giúp công chúa buộc tốt dây giày bị lỏng ra. "Sau này không nên không để ý như vậy, dây giày bị lỏng mà nói là chuyện rất nguy hiểm a."

"Diệp Nại!!" Công chúa đột nhiên kêu tên Diệp Nại lên. "Ừm??" Diệp Nại ngẩng đầu, sau đó đôi môi của công chúa nhẹ nhàng rơi vào trên đôi môi của nàng. Diệp Nại có một chút mê muội nhưng vẫn rất bình tĩnh tiếp nhận.

"Ta yêu người."

Diệp Nại cười. "Ta biết a!!!"

Lẽ tình nhân hôm nay, tâm tình của công chúa lại không được tốt, vẫn đang ngây người ra, biểu tình như có có chút suy nghĩ, còn liên tục mắc lỗi. giống như hiện tại...

Diệp Nại có chút cau mày, "Làm sao vậy?? Thế nào lại làm đổ canh, sẽ bị phỏng a. Lỡ như bị thương thì không được rồi."

Công chúa nỉ non: "Diệp Nại."

"Ừm."

"Người yêu ta không??? Người có quan tâm ta không???"

"Đương nhiên a!!!"

Làm sao lúc nào cũng là bộ mặt biểu tình ngỡ ngàng như thế này a??? Thật sự một chút cũng không biết người ta đang suy nghĩ cái gì sao??? Cuối cùng, cứ nghĩ nghĩ như vậy, công chúa rốt cuộc cũng không còn cách nào nhẫn nại mà bạo phát, "Nếu là như vậy!!! Tại sao người một chút cũng không biết ta đang suy nghĩ cái gì?? Diệp Nại người thật là ngốc chết đi được!!! Thật sự đáng ghét!!!" Sau đó cứ chạy một mạch về phòng mình.

Diệp Nại lại thật sự phiền muộn, làm sao vậy??? Mình lại làm sai cái gì sao???

"Trời ơi!!!" Trong phòng, công chúa hói hận khó mà mở miệng, "Làm sao lại nói nàng đáng ghét chứ??? Thật vất vả mới để nàng thích mình a!!! Nếu thật sự bị ghét thì phải làm sao đây??? Trời ơi là trời!!! Tại sao mình lại nói như vậy được!!! Đúng thật là rất ngốc a!!! Mình muốn chocolate!!! Tại sao Diệp Nại không phát hiện ra?"

Diệp Nại mở cửa tiến vào: "Thì ra là vì như vậy a!! Ta còn tưởng rằng ta lại làm sai chuyện gì chứ." Nàng cười rất rục rịch, nàng có một chút xấu hổ đem chocolate trong tay để vào tay của công chúa. "Bởi vì trước đây thấy người cho tới bây giờ đều không ăn chocolate a, cho nên còn tưởng rằng người không thích ăn?? Cũng không biết có nên tặng cho người hay không, sớm biết như vậy thì không cần phải do dự."

Người đang tức giận lập tức mở cửa trong bụng mà nở nụ cười: "Người khác tặng đương nhiên là không thích ăn, thế nhưng Diệp Nại tặng thì không giống a!!!"

"A!!! Thiếu chút nữa thì quên mất!! Giống như người nói đó...Ta có chút xấu hổ...Công chúa, Ta cũng rất yêu người." Sau khi nói xong câu đó, Diệp Nại có chút ngốc nghếch đem môi của mình đưa đến, trong miệng công chúa đều là hương vị của chocolate, tràn đầy ngọt ngào. Hương vị rất tốt.

"Ngủ ngon, công chúa phải ngủ sớm một chút a." Diệp Nại tiếp tục mỉm cười, xoay người muốn chạy nhưng phát hiện tay bị công chúa gắt gao kéo lại. Nghi hoặc, "Làm sao vậy?? Còn có chuyện gì sao???"

"Ngày hôm nay người ở lại ngủ cùng ta, có được không?"

"Sao? Công chúa?" Trước đây chưa từng ngủ cùng nhau a. Diệp Nại có chút không thoải mái.

"Người đồng ý có được không?"

"Ta không quen, bắt quá công chúa muốn, ta liền ở lại."

Công chúa một tay nắm Diệp Nại bỏ nhào lên giường. Mỉm cười, "Bởi vì biểu hiện vừa rồi của Diệp Nại thật sự rất tốt, cho nên hiện tại ta muốn hôn người, nếu như Diệp Nại thật sự yêu ta thì đồng ý có được không?"

"Công chúa?!!" Có chút kinh ngạc.

"Đồng ý không? Diệp Nại."

Diệp Nại có chút đỏ mặt, nàng đem đầu cúi rất thấp, "•#... ——"

"Người nói gì? Người đồng ý không? Ta thật sự muốn hôn người a."

Diệp Nại ngẩng đầu, "Vậy thì nhanh lên một chút a!!! Không nên chỉ nói mà không làm."

"Diệp Nại...Ta yêu người!!"

"..." Thanh âm trả lời đã tiêu tan trong nụ hôn chuẩn dài. Rất lâu sau đó, trong phòng của công chúa phát ra một tiếng thét kinh hãi của Diệp Nại. "Công chúa, người đang làm gì?!!"

Cuối cùng, công chúa mỉm cười ngọt ngào trả lời: "Chúng ta đã thành niên, đã có thể, nếu không làm thì có khả năng sẽ bị muộn mất..."

"Ồ??? Thế nhưng....nữ sinh và nữ sinh...Không thể..."

"Có thể a!!!"

"Đừng, bỏ đi..."

"Xuyt, đừng nháo a..."

6. Chương 6: Phiên Ngoại 02

Khi mùa xuân đến, cây anh đào của Bốn gia toàn bộ nở rộ một mảnh yên hồng, vô cùng xinh đẹp. Vào ngày thứ bảy, công chúa như cũ rất sớm đã rời giường. Tuy không cần đến trường thế nhưng có chuyện so với đến trường còn quan trọng hơn, cho nên muốn thức dậy sớm.

"Mụ mụ, buổi sáng tốt lành."

"Tiểu Nại buổi sáng tốt lành." Ngoài cửa sổ, thân hình ở dưới tán cây anh đào đi qua đi lại vô cùng bận rộn, mang quần áo đi phơi, quét rác, làm những việc phải cần làm hôm nay. Ở dưới tán cây anh đào to lớn lâu năm, thân hình của nàng có vẻ gầy nhỏ và đáng thương. Sau khi nhìn thân hình gầy nhỏ của nàng, công chúa sẽ không nhìn được mà mỉm cười. Thế nhưng, khi nhìn thấy trên khuôn mặt nàng có chút nhàn nhạt đau buồn, công chúa liền sẽ sờ đến ngực trái của mình, bởi vì người này không nhìn được đau đớn.

"Người vĩnh viễn cũng sẽ không vì ta mà mỉm cười sao? Giống như người vĩnh viễn cũng sẽ không thích ta."

Khi thân hình ở dưới tán cây anh đào đi vào nhà, không còn đi ra ngoài nữa thì công chúa cuối cùng xoay người, ngã xuống giường. Trên tường có rất nhiều hình chụp nữ hài, bản thân công chúa biết như vậy rất kỳ quái, thế nhưng công chúa muốn chỉ cần vừa mở mắt ra thì có thể nhìn thấy khuôn mặt của nàng, cho dù những thứ đó không chân thật thì cũng không sao cả.

"Khi nào thì kỳ tích mới xuất hiện, người sẽ thích ta??? Giống như ta thích người."

Bên ngoài có người gõ cửa, "Hôm nay công chúa muốn đi ra ngoài không ạ? Ngày hôm nay không cần đến trường."

Nhắm mắt lại, yên tĩnh phác họa nét mặt của người đứng ngoài cửa. Sau đó, công chúa nở nụ cười nhẹ nhàng nói: "Ừm! Hôm nay có việc, cho nên muốn đi ra ngoài."

"Công chúa có ý định muốn dùng bữa sáng không ạ?"

"Có!"

Trên đường, người đi qua đi lại vẫn nhiều như cũ. Rộn ràng nhộn nháo, cánh hoa anh đào uyển chuyển bay tới đây, trong không khí thảnh thơi thấy được cánh hoa màu hồng phấn. Tiếp đó, cả con đường đều trở nên lãng mạn.

"Công chúa xinh đẹp, vì sao người lúc nào cũng không tập trung vậy? Vì sao người không vì ta mỉm cười? Công chúa xinh đẹp, nụ cười của người vì ai mà nở rộ?" Nam hài bên cạnh hỏi như thế. Người này rất có thể nàng sẽ cùng hắn sống chung, là nam hài rất ôn như rất thân sĩ. Có lẽ nàng sẽ thích hắn, nếu như nàng không biết người kia trước thì nàng sẽ thích hắn. Thế nhưng thật đáng buồn, nàng đã biết người kia trước tiên, cho nên hiện tại nàng vĩnh viễn cũng sẽ không thích nam hài này. Cho dù có thích thì cũng sẽ không yêu.

"Người nói, làm sao mới có thể để một người yêu một người đây?" Công chúa đột nhiên hỏi như vậy.

Nam hài nở nụ cười, "Vậy dùng toàn bộ tâm hồn của mình mà yêu người đó đi."

"Phải không? Dùng toàn bộ tâm hồn của mình mà yêu sao?" Công chúa lặp lại câu nói, sau đó liền mỉm cười. "Ta rất muốn đi mua quần áo, người có muốn đi cùng ta không?"

"Đây là vinh hạnh của ta, công chúa xinh đẹp."

Nam hài từ trước đến nay vẫn không hiểu được công chúa, giống như nàng luôn hẹn hò cùng những nam sinh khác nhau, lại chưa từng mỉm cười với bọn họ, chưa bao giờ nói chuyện với bọn họ. Cũng chưa bao giờ hẹn hò với bọn họ quá hai ngày. Cũng giống như việc hiện tại nàng đang mua quần áo, nàng luôn mua những bộ trang phục nhỏ bé, rõ ràng là thân hình nàng rất thon dài, nhìn rất tốt nhưng thường thường nàng lại mua những bộ quần áo rất ngắn rất ngắn, cũng hay thường nói một vài câu gì đó mà hắn nghe không hiểu.

"Cái vừa này dường như rất hợp với người."

"Thế nhưng không hợp với nàng a!!!" Giống như câu nói này đây, nam hài vẫn không thể hiểu. Vì sao nàng luôn nói như thế?

"Phải không?"

"Ừ! Người xem cái móc khóa này, có đẹp hay không? Ta muốn tặng cho nàng, nếu như nàng có thể thích thì tốt rồi."

"Đúng không?" Nàng kia, là ai đây? Chỉ biết đến duy nhất một chuyện, nàng nhất định là một người con gái, một người con gái mà công chúa rất thích. Là em gái của công chúa sao? Nam hài nở nụ cười nhìn vô cùng tốt, không có vấn đề gì. Công chúa hẳn thích hạnh phúc là tốt rồi. "Giờ ăn trưa cũng gần tới rồi. Muốn ăn gì không? Công chúa xinh đẹp."

Trên mặt công chúa gợn lên một nụ cười vô cùng xinh đẹp, "Ta thật ra có chút muốn ăn cơm hộp, trước đây khi nhìn nàng ăn, ta cũng rất muốn ăn. Nếu như chính tay nàng làm thì tốt rồi, ta nhất định sẽ ăn ngay."

"Cơm hộp sao? Được." Nàng kia, nam hài không biết là ai, thế nhưng hắn nghĩ có một ngày nào đó, hắn sẽ biết. Hắn sẽ biết, người con gái mà công chúa vẫn luôn bận tâm đến này.

Tiếp theo đó, ngay khi một cánh hoa cuối cùng trên cây anh đào của Bốn gia rơi xuống, ngay khi trên nhánh cây chỉ còn lại hoàn toàn một màu xanh lục, nam hài thấy được một người con gái, không quá xinh đẹp, không quá quyến rũ, không quá đáng yêu nhưng rất ấm áp. Có thể sưởi ấm tâm hồn lạnh lẽo của bất kỳ kẻ nào.

"Người đừng thích hắn có được hay không?"

"Người đừng đi có được hay không?"

”Người thích ta có được hay không?”

”Người cho ta...thêm một cơ hội có được hay không? Công chúa xinh đẹp tôn kính.”

Người con gái kia mặc quần áo công chúa mua, đeo móc khóa công chúa mua. Nàng là Diệp Nại mà? Là người con gái trong truyền thuyết vẫn đi theo công chúa, là người con gái mà công chúa vẫn thường khi dễ. Là người con gái mà công chúa muốn dùng toàn bộ tâm hồn để yêu.

Trong một khắc công chúa vươn tay ra, nam hài cuối cùng cũng đã hiểu. Hóa ra, nàng là người con gái mà công chúa luôn nói tới. Hóa ra, nàng chính là người con gái mà công chúa vẫn luôn yêu. Tình yêu vụng về như thế, bởi vì không tìm được cách thích hợp, cho nên chỉ có thể dùng cách khi dễ nàng nàng.

Nếu dùng toàn bộ mạng sống để yêu, thì xin hai người hãy luôn luôn hạnh phúc. Công chúa hẳn thích hạnh phúc thì đều có thể...

Phiên ngoại Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-ai-nu-dong-i>